

JÓ HÍR

V. évfolyam, 2. szám
2008. február 27., szerda
Ára: 174 Ft

A PÉCSI EGYHÁZMEGYE LAPJA

„Megalázta magát, engedelmes lett a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten felmagasztalta őt, és olyan nevet adott neki, amely minden más név fölött van, hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd az égben, a földön és az alvilágban, és minden nyelv vallja.”

(Fil 2,6)

TARTALOM:

<i>Kvanduk Frigyes</i> „nemcsak kenyérral él az ember...” (Mt 4,4)	3
Visszatekintő	4-6
Don Bosco díjat kapott...	6
<i>Anna nővér OCD</i> Hogyan olvassuk a Szentírást?	7-8
<i>Mária Magdolna nővér OCD</i> Párbeszéd a gyökereinkről...	8-9
Története mindennap íródik	9-10
<i>Kajtár Edvárd</i> Nagycsütörtök – szertartásaink tükre	11
XVI. Benedek pápa nagybőjti üzenete	12-13
<i>Gesztesy András</i> Nagypénteki könyörgések	14
<i>Gulner János</i> Nagyszombat	15
<i>Bognár Attila</i> Valóban feltámadt	16
<i>Dr. Schmidt Pál</i> Eltiport szellem, szétvert társadalom	17-18
Közlemények	19

„nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely az Isten szájából származik” (Mt 4,4)

Kvanduk Frigyes

Jézus mielőtt megkezdéné nyilvános működését, a pusztába megy. A pusztába az elhagyatottság helye. Valaki azt mondta „A pusztában megtanul az ember újra látni, ahelyett, hogy csak meresztené a szemét”.

Charles de Foucauld írja „A pusztába kell mennünk, s ott tartózkodnunk, hogy részesülhessünk Isten kegyelméből. Ott az ember üressé lesz, kivet magából mindent, ami nem az Isten. Teljesen kiüresíti lelke kis házát, hogy minden helyet Isten foglalhasson el... Mindenkinnek, aki gyümölcsöt akar teremni, szükségképpen át kell élnie ezt a magányt. Fontos ez a csend, ez az összeszedettség, ez a minden teremtményről való megfélelkezés.”

Ma sokan érzik, hogy csupán dolgozni, eredményeket felmutatni, tulajdon énjük rovására megy. Gyakran megriadnak, hogy a hajszában nem találnak időt saját maguk számára és a mindennapok lázában elveszett a lelkük. Ez elvezethet ahhoz a döntéshez, hogy szükség van a csendre, az összeszedettségre, mindannak kikapcsolására, ami a hajszát jelenti.

Ez a felismerés azonban még nem jelenti az összeszedettség keresztény értelmét. A hívő ember a csendet az Istennel hozza kapcsolatba. Isten felől nézve ráébrednek, hogy az embert és világot végső fokon nem a munka, a teljesítmény, de még az egyéni tudás sem valósítja meg.

Ha Istenre nézek rádöbbenek, hogy nincs semmim amit magamtól birtoklok hanem üres a kezem. Sőt rádöbbenek, hogy bűnös vagyok, olyan valaki, aki az élet alapvető igazságával folyton szembe fordul; csakhogy Istenre utaltságát ne kelljen elfogadnia.

Az élet valóságos dolgainak „együttlátása” arra hív, hogy csendben, a pusztai tevékenységünkről lemond-

va, azt fogjuk föl, hogy kik is vagyunk Isten előtt: teremtmények és bűnösök, de mégis arra meghívtak, hogy ki-nyújtsuk üres kezünket, és szeretetet kapjunk Tőle.

Így az egészen nagy kicsi lesz, az egészen kicsi naggyá válik. A fontos elveszíti fontosságát, ami pedig jelentéktelen volt, jelentős lesz.

A pusztai vándorlás negyven évében a választott nép sok kísértésben elbukott. Jézus negyven napig van a pusztában, a kísértések azonban végigkísérik egész életét.

Itt az első kihívás arra csábítja, hogy ismétlje meg Mózes cselekedetét: ha nem is hullat mannat az égből, legalább a köveket változtassa kenyérré. Ő azonban válaszában más éhségre utal, amit az „Isten igéje” csillapít. Ez a kifejezés az isteni jószágba vetett bizalomra utal. Ez „megtartja azokat, akik Benne hisznek” (vö.: Bölcs 16, 26).

A Messiásnak nem az a feladata, hogy hamis illúziókat keltsen, hanem hogy bizalmat ébresszen Isten iránt.

Jézus nemcsak a pusztában vándorló nép rossz emlékét – mohóságukat, engedetlenségüket, hitetlenségüket feledteti, hanem alázattal, tanulékony-sággal utat mutatott, hogy az emberek ne hogy visszaessenek bűneikbe és hitlenségükbe. Ezen az úton nyerheti el az ember Isten pártfogását. •

Címlapfotó:
Tám László
Lourdes-i keresztút
/részlet/

Házasság Világnapja

A Házasság Világnapja alkalmából szervezett találkozót a Pécsi Székesegyház Nagycsaládos Egyesülete február 9-én. A program szentmisével kezdődött a Belvárosi templomban, majd ezt követően előadásokon, fórumokon vehettek részt az érdeklődők. A Házasság Világnapjának megünneplése immár 26 éve terjed a világon. Célja a házasság népszerűsítése, ugyanis az egészséges társadalom alapja a jó házasságon nyugvó család. A házasság világnapjának szimbóluma egy férfit és nőt jelképező, gyertyára emlékeztető forma, mely azt fejezi ki, hogy a házastársi szeretet fényt áraszt a világra. Jelmondata: „Szeressétek egymást!” ami a házastársunk melletti döntést és folyamatos felhívást jelent a szeretet mindennapi gyakorlására.

Pécsett idén hatodik alkalommal emlékeztek meg a Házasság Világnapjáról. Nem titkolt céljuk a szervezőknek, hogy a világ felé is felmutassák azt, hogy a házasság létező, és élhető, mégha gyakran elavult intézménynek is akarják feltüntetni a magukat „modernnek” vallók, összemosva a házasság és a háztartás fogalmait.

Cserkész daléneklési verseny

Tizenhetedik alkalommal rendezte meg a Magyar Cserkészsövetség országos népdaléneklési versenyét január 26-án, ezúttal a budapesti Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban. A háromtagú zsűri világhírű operaénekesünk, Simándy József özvegyének vezetésével népes résztvevő közül választhatta ki a díjazott cserkészeket, akik korábban kerületi megmérettetések legjobbjaként jutottak az országos döntőbe.

Pécs városát három fiatal képviselte:

Dergez Dorottya (10. sz. P.Á.R.)

Bárdos Kristóf (652. sz. I. Rákóczi Gy.)

Kiss Kata Borbála (10. sz. P.Á.R.)

Mindhárman arany minősítést szereztek. A zsűri, illetve a Magyar Cserkészsövetség értékes tárgyakkal jutalmazta a díjazottakat, amelyeket a zsűri elnöke és Buday Barnabás országos elnök nyújtottak át az eredményes résztvevőknek.

Ivasivka Mátyás

Szerzetesek világnapja

A szerzetesek világnapját ünnepelték a székesegyház Corpus Christi kápolnájában az egyházmegye rendtagjai. Az ünnepi szentmisén – melynek főcelebránsa Mayer Mihály volt – Morvay Imre Pio irgalmas rendi szerzetes mondott beszédet. •

Árpád-házi Szent Margit

Védőszentjükre, Árpád-házi Szent Margitra emlékeztek a Ciszterci Nevelési Központ diákjai januárban. A három intézményből álló központ e napot ünnepi szentmisével kezdte, melyet a székesegyházban tartottak. •

Stáció megáldás

Az 1788-ban épült lipóti Mindenszentek templom felújított keresztúti stációit áldotta meg Mayer Mihály megyéspüspök február 15-én. A felújítást egy helybéli család vállalta fel. •

Tüke-díjat kapott Kele Pál apátplébános

Kele Pál apátplébánosnak ítelték idén a Tüke-díjat; a tősgyökeres pécsiek által létrehozott Tüke Alapítvány elismerésével járó oklevelet és Zsolnay-kerámiát. Kele Pál apátplébános Karcagon látta meg a napvilágot. Az 1930-ban született pap szerzetes szeretett volna lenni, be is lépett a Domonkos rendbe, ám azt nem sokkal később, az ötvenes években feloszlatták. A hányattatások és a Hit tudományi Főiskola elvégzése után a Pécsi Egyházmegyében talált otthonra, először falvakban, majd Pécsen látta el lelkipásztori szolgálatát. A Belvárosi plébánia élére 1980-ban került, ahol bevezette a német nyelvű miséket, s az ő szorgalmazására épült meg a mozgó harangtorony is a dzsámi mellé.

Kele plébános a díj átvétele után köszönetét kifejezve felidézte, 1951-ben három napot töltött el Pécsen, de akkor még álmban sem mert gondolni arra, hogy egyszer, a számára különösen kedves belvárosi templomban tölthet el ilyen hosszú időt, s befogadja a város.

Kele Pál, a pécsi Belvárosi templom plébánosa a német nyelvű szentmise bevezetéséért, a pécsi épületek helyrehozataláért, a Kálvária-kápolna és a keresztúti stációk állagmegóvása, majd teljes felújítása érdekében tett erőfeszítése miatt részesült kitüntetésben.

A Tüke-díj átadására azért ezen a napon kerül sor, mert 1780-ban január 21-én Mária Terézia királyné e napon tette Pécsen szabad királyi várossá. •

Don Bosco - díjat kapott Dr. Mezei Klára

A város szociális díjával tüntették ki még 2006-ban Dr. Mezei Klárát. Mintegy 16 éve jött a gondolat, hogy a kallódó gyerekekkel fiatalokkal is kellene valamit kezdenie. Ezért megalapította a Don Bosco Napközit, ahol minden hétköznap délután szociális munkások, nevelők segítségével foglalkoznak nehezebb élethelyzetben lévő gyerekekkel. A közelmúltban pedig Don Bosco díjat kapott a Szent István Magyar Szalézi Tartománytól odaadó szolgálatáért.

A Szalézi Rend által alapított díjat minden évben január végén az országos Don Bosco ünnepségen Budapesten adják át, azon személyeknek, akik a rend célkitűzéseiért tettek annyit, hogy ezt kiérdemeljék. A legfontosabb, amit kapnak a Don Bosco napközibe járó gyerekek, az a szeretet-mondta

a doktornő. Amikor elindult álmai megvalósítása felé Mezei Klára, felkereste az iskolákat azzal a céllal, hogy azokat a gyerekeket segítené, akiknek valamilyen oknál fogva nincs megfelelő otthoni, szülői háttér tanulmányi előmenetelük és szociális helyzetük biztosítására. Ezek a fiatalok, nem mindig az anyagi helyzetük miatt hátrányosak-hangsúlyozta a napközi vezetője. Sok köztük a csonka családban élő. Most hozták létre egyébként a Kallódó Gyerekek Alapítványát, azért, hogy támogatást kaphassanak, hiszen semmilyen anyagi forrásuk nincs. Egyetlen támogatótságuk a székesegyházi plébániától ingyen kapott Káptalan utcában található terem. Adományokból tartják fenn magukat, a gyerekek felé minden szolgáltatás ingyenes.

Nyújtsd ki a kezed!

Kedves Testvérem!

Szeretettel hirdetjük, hogy 2008-ban Pécssett kerül megrendezésre a következő Országos Katolikus Karizmatikus Találkozó.

Arra szeretnénk kérni Téged, hogy imádsággal támogasd a rendezvényt, melynek időpontja 2008. március 29. lesz, helyszíne pedig a Lauber Dezső Városi Sportcsarnok! Szeretettel várjuk imafelajánlásaidat! Jézus felajánlotta önmagát, testét és véréért értünk. Megváltott minket a haláltól. Az Ő szeretete arra ösztönöz bennünket, hogy imával és tetteiddel szolgáljuk Őt és embertársainkat! Kérünk Téged, hogy a saját kis imádat, tetedet helyezd oda Jézus kezébe, hogy Ő általa kedves legyen életünk a Mennyei Atya előtt.

Cseh Péter Mihály
pécsi kispap

A felajánlott szellemi előkészületnek több fontos lépését tervezzük. Minden hónap utolsó vasárnapján 10:30-kor kezdődő szentmisét a találkozó sikeréért ajánljuk fel a pécsi katolikus karizmatikus közösségek részvételével a pécsi Irgalmas templomban minden hónapban egy állandó általános imaszándékot fogunk elimádkozni, mely alább

olvasható minden hónapban a találkozó egy-egy konkrét céljáért fogunk imádkozni havonként megújuló imaformákkal, melyet az alábbi táblázat foglal össze. Ehhez kapcsolódóan a jobb oldalon látható szavazón szeretnénk kérni, hogy jelezd felénk vállalt szándékodat, hogy láthassuk egységünket.

Általános ima minden hónapban a találkozóért

Atyám, Rád hagyatkozom, tedd velem azt, ami Neked tetszik. Bármit teszel is velem, megköszönöm.

Kész vagyok mindenre, elfogadok mindent, csak akaratod teljesedjék bennem és minden teremtményedben. Semmi mást nem kívánok, Istenem! Kezedbe ajánlom lelkemet, Neked adom, Istenem, szívem egész szeretetével, mert szeretlek Téged, és a szeretet sürgét, hogy egészen Neked adjam magam, hogy fenntartás nélkül kezedbe helyezzem életemet, határtalan bizalommal, mert Te vagy az én Atyám!

(Boldog Károly testvér imája)

A találkozó témája és mottója

„Nyújtsd ki a kezed!” (Lk 6,10; Mk 3, 5; ApCsel 4, 30)

Isten sokszor – ahogy most is – kinyújtja a kezét felénk, s ezt már az ősegyházban is kérték a szorongatásban élő testvérek (vö.: *ApCsel 2, 30*), de minket is felszólít Jézus, hogy nyújtsuk ki a kezünket (*mint pl.: az elsorvadt kezű aszszonynak*).

Parkolási lehetőség a csarnok körüli parkolóban lesz. Elég nagy a hely, ezért nyugodtan jöhetnek buszokkal is. Ruhátár nem lesz, a kabátok elhelyezését mindenki saját maga oldja meg. (*ahogy eddig is*)

Néhány gondolat a találkozóról

A pécsi sportcsarnok befogadóképessége 3000 fő. Reményeink szerint teltház lesz. Ebből kiindulva számításaink szerint a találkozó költségeit úgy tudjuk rendezni, hogy a résztvevőktől fejenként kb. 1.000 Ft hozzájárulást szeretnénk kérni, melyet a helyszíni gyűjtésekkor lehet átadni. Tudjuk, hogy sokan messziről érkeznek, ami nem kevés útiköltséggel jár, aki teheti, segítsen ilyen formában is.

A rendezvény ideje alatt az alábbi szolgálatok fogják segíteni a résztvevőket:

- információs szolgálat
- gyermekvigyázás
- gyóntatás
- közbenjáró imaszolgálat
- lelki beszélgetés
- büfé
- könyv- és hanganyag árusítás

A programról

Meghívott előadónk délelőtt és délután Varga Laci atya és Josip Loncar lesznek.

Szeretnénk, ha a nap folyamán elég időt tudnánk szánni a közös dicsőítésre, hogy a napi program minél termékenyebb talajt találjon szíveinkben. Így már pontosan 9 órától fogunk dicsőíteni a pécsi Betánia közösség vezetésével (*érdemes ennek megfelelően érkezni*).

Ugyanígy zárásként is szeretnénk legalább 1 órát szánni az imádságra, ezért, aki szeretne még mise után maradni, az ennek megfelelően tudja tervezni a hazautazást.

(*zárás kb. 18:30-kor lesz*)

Hogyan olvassuk a Szentírást?

A 2007. év egyik legszebb ajándéka volt számomra Dr. Jean Schontz metzi nyugdíjas dogmatikaprofesszor látogatása. Tudása kincstárából mindahányszor szédítő magasságokba és mélységekbe vezet. 2006-ban azt magyarázta, hogy a Szentírás csak a keresztáldozatból érthető meg igazán, idén az evangélium imádkozó olvasásáról tanított. Mindkettővel olyan kulcsot adott a kezembe, ami igen jól használható eszköznek bizonyul a mindennapokban. Ezt az utóbbit szeretném dióhéjban, végső tanulságai-ban megosztani.

Lényege, hogy a Szentírás, de főként az evangéliumok olvasásakor elsősorban ne annak erkölcsi tartalmára figyeljünk, hanem arra, hogy ki az, aki beszél vagy cselekszik. Ha erkölcsi

követelményt hallok ki belőle, óhatatlanul mérícskéltni kezdem: hol is tartok én ezzel kapcsolatban? Így pedig én kerülök a központba, s azon gondolkodom, hogyan és mit kell tennem... – saját erőfeszitésemre támaszkodva. A legfontosabb üzenet azonban rejtve marad előttem.

A Szentírás elsődleges célja, hogy feltárja előttünk, ki a mi Istenünk. Arról beszél, hogy Isten irgalmas, szerető, megbocsátó Atya, aki örömét leli gyermekeiben, aki az Úr Jézusban mindenét odaadta értünk, és elment a szeretet legvégső határáig.

Ha ezt felfedezzük, akkor a mi szívünkben is öröm támad. Az öröm pedig átalakító erővel bír. Ez az öröm vezet el oda, hogy hasonulni akarjunk ahhoz, Aki engem ennyire szeret,

fontosnak tart, gyönyörködik bennem – gyarlóságaim ellenére is. (*Tulajdonképpen ugyanoda jutok vissza: a Krisztus nyomába való igyekezethez, de egy teljesen más megközelítésből, más indítékokkal és erőforrásokkal felszerelve.*)

Ezzel a „kulccsal” próbáltam behatolni a napi evangéliumok mélyebb tartalmába. Meglepető felfedezésekre jutottam. Ebből szeretnék néhányat megosztani.

Az egyik vasárnap a hűtlen intézőről szóló példabeszéd volt soron (*Lk 16,1-13*). Szinte tanácstalanul áll meg előtte az ember, annyi tisztázatlan, homályos elem van benne. Schontz atya módszerével azonban megdöbbentő mondanivaló tárult fel előttem: az Úr

Jézus önmagáról beszél! Ő az intéző, aki „tartozásunkat elengedte, és az ellenünk szóló adóslevelet a keresztfára szegezve megsemmisítette” (vö. Kol 2,14). Ehhez pedig az Atya vagyonát, szemefényét: önmagát, teljes istenemberiségét tékozolta el: „Bár Isten Fia volt, kiüresítette önmagát... egészen a kereszthaláláig.” (Fil 2,6-8) És amint a példabeszédbeli intézőt megdicsérte ura, ugyanúgy, az Úr Jézust is „felmagasztalta Isten és olyan nevet adott neki, amely fölségesebb minden névnél. Az Ő nevére minden térdnek meg kell hajolnia a mennyben, a földön és az alvilágban.” (vö. Fil 2,9-11) A hűtlen intéző mindezt azért tette, hogy lakóhelyet biztosítson magának arra az esetre, ha gazdája felmond neki. Csodálkozhatunk-e azon, hogy az Úr Jézus bebocsátásért ko-

poztat, otthont koldul szívünkben, életünkben?

Hasonlóképpen nagy élmény jelentett a dúsgazdagról és a szegény Lázárról szóló példabeszéd (Lk 16,19-31). Ez a történet már könnyebben hozzáférhető tanítást tartalmaz. De hogy ebben is önmaga titkát tárja fel Jézus – ez szinte hihetetlen. Pedig így van! Ezúttal a farizeusoknak ad olyan tanítást, ami annak idején segíthet nekik elfogadni a feltámadás tényét: a feltámadás csodája nem lenne eléggé nyomós érv a gazdag ember rokonainak – mondja a példabeszédben Ábrahám. De ha hallgatnak Mózesre és a prófétákra – folytatja –, rátalálnak a helyes útra. Ugyanígy, a farizeusokat sem fogja hitre bírni a megfeszített Názáreti

feltámadásáról szóló hír. Ha azonban „kutatnak az Írásokban”, felfedezik, hogy „Mózesről kezdve az összes próféták és írások” mind-mind erről a megváltói tettről, az ő személyében közöttük élt szenvedő Messiásról jövendölnek... (Vö. Lk 24,25-27) Ebben az értelemben ez a példabeszéd – mondhatni – párhuzamos helye az emmauszi tanítványok történetének... Micsoda aprólékos gondossággal igyekezett az Úr Jézus feltárni kilétének titkát a vele rokon-szenvezőknek és az ellenségeskedőknek egyaránt, kinek-kinek befogadóképességéhez igazítva!

A Megszentelő Szeretetéről nevezett

Anna nővér OCD

Mindenszentek Kármel, Magyarország

Párbeszéd a gyökereinkről...

Beszélni akarok veled! Boldog vagy?

Fa: - Igen!

Miért vagy boldog?

Fa: - Mert élhetek.

Öröm élni?

Fa: - Igen! Szolgálók.

Mit szolgálasz? Mi a feladatod?

Fa: - Egész lényemmel oxigént termelek.

S ez a te boldogságod?

Fa: - Igen. Ameddig élek, addig annyival több oxigén termelődik, és ennyivel könnyebb nektek élni.

S itt ebben a környezetben jó neked?

Fa: - Persze! Ennél szebb helyet el sem tudok képzelni.

Miért? Annyi szép hely van a világon, s annyi öröm máshol!

Fa: - A szépség körülöttünk van!

Mi-én látok szépnek vagy csúfnak valamit.

Nem kívánod megnézni máshol a szépet?

Fa: - Nem!

Miért?

Fa: - Mert a más szépsége halálatot okozná.

Miért?

Fa: - Mert el kezdenék vágyani utána, s már nem lennék szépet itt.

Miért? Miért nem lennél szépet itt?

Fa: - Mert a szépséget mi hordozzuk. Ezzel a szépséggel máshol is lehetnél boldog.

Fa: - Nem, mert ki kellene szakadnom innen, gyökérvesztett lennék, s ez halálatot okozná.

Más fát is ültettek már át.

Fa: - Igen. S valahogy mégsem az igazi!

Miért?

Fa: - Mert nem ott vannak, ahova Isten állította őket.

S te a helyeden vagy?

Fa: - Igen.

Pedig csúf a környezeted: tüskés-bokros, meg sem lehet megközelíteni téged!

Fa: - Ennek a tüskés bokornak köszönhetem életemet. Ha nem lett volna itt, én sem lennék fa, régen lekaszáltak volna.

Tehát szereted a környezeted?

Fa: - De mennyire! Biztonságot nyújt nekem.

Meddig?

Fa: - Ameddig élnem kell.

Kell?

Fa: - Ó, nem! Az élet ajándék!

De az emberek kivághatnak, megcsönkíthatnak.

Haragszol az emberekre?

Fa: - Nem. Ők csupán nagy gyerekek. Sajnálom őket, mert gyökértelenek, s így annyit szenvednek.

Akkor rám se haragszol? Ha jól emlékszem, törtem ágat rólad...

Fa: - Tudom! De nem haragszom.

S engem szeretsz-e? Hiszen ember vagyok, tele bűnnel és gonossággal.

Fa: - De tele vagy szépséggel is...

Ezt nehéz elhinnem.

Fa: - Pedig elhíheted: Szép vagy!

Mondd velem: Szép vagyok!

Szép vagyok!

Fa: - Nos, hogy érzed magad, amikor kimondod?

Mintha egészséges lennék és valóban szép!

Fa: - Na látod! Ha így élnél, szép lennél belsőleg is mindig.

S akkor meglátnád kívül is a szépet.

Te szenvedtél már?

Fa: - Mikor letörted ágaimat, mikor nem kapok vizet, mikor fádom...

Mitől fázol? Vagyis fázol-e egyáltalán?

Fa: - Fázom a gyűlölettől.

Te is érzed?

Fa: - Ó, de még mennyire! Ma több a gyűlölet, mint a szeretet.

Ezért vagy tele szeretettel?

Hogy csinálod?

Fa: - Nem engedem a rosszat magamhoz.

Hogyan? Hiszen védekezni sem tudsz!

Fa: - Kívülről valóban nem, de nem adom fel az elvem, a kezdettől belém oltott szeretetet.

Ha téged most kiásnána, és később ugyaníde visszaiütnének, akkor is gyökértelen lennél?

Fa: - Átmenetileg igen, s nehezen vészelném át azt a sok csúfságot, amit fakasztana bennem.

De ha meggyógyulnék, újból öröm lenne bennem.

Milyen csúfságot? Mit nevezel csúfnak?

Fa: - Minden szeretetlenség csúfság. *Akkor hát ezt is bensőleg értelmezed és nem külsőleg?*

Fa: - Minden bensőleg történik, ami

kívülről látszik, lényegtelen.

Mert nem biztos, hogy csúf az, ami göcsörtös vagy félszeg!

Igaz, annyi szép fa van!

Fa: - Mint amennyi szép ember!

A Megfeszített-Megdicsőült Jézusról
nevezett

Mária Magdolna nővér OCD

Kis Szent Teréz Kármel, Marosszentgyörgy

Története mindennap íródik

Lourdes-i jelenések százötven éves évfordulója

A világ leghíresebb zarándokhelye a dél-franciaországi Lourdes jubileumi éve az idei esztendő. Százötven évvel ezelőtt, 1858. február 11-én egy tanulatlan pásztornak, Soubirous Bernadettnek a városka határában megjelent a magát Szepőlőtelen Fogantatásként bemutató Szűzanya. A jelenések helyszínén csodálatos gyógyulások sokasága történt és történik ma is. Az első jelenés napját, február 11-ét II. János Pál pápa a betegek napjává nyilvánította.

Erre az alkalomra minden évben üzenetet intéz a Krisztus földi helytartója a betegekhez. Az emléknaphoz kapcsolódóan a mátraverebély-szentkúti nemzeti kegyhelyen február 9-én 11 órakor mutatnak be szentmisét.

A kegyhely sok millió zarándokot vonz minden évben, de népszerűsége nem merül ki ebben. Szerte a világon, így Magyarországon is számos templom és kápolna titulusa a Lourdes-i Szűzanya (*Hövej, Izsófalva, Jánossomorja, Mecsér, Mosonmagyaróvár, Röjtökmuzsaj, Újdombrád, Újhegy, Ráckeve*). Ezen kívül hazai templomok és templomkertek sokaságában találkozhatunk lourdes-i barlangokkal, benne a Szűzanya és Bernadett szobrával. A barlangok falát általában hátatáblák

borítják, jelezve, hogy sokak imádsága itthon is meghallgatásra talál. Az alábbiakban Jacques Perrier lourdes-i püspök gondolatait közöljük:

Több mint hatmillió zarándok látogat el évente Lourdes-ba. Mit akarnak látni? Mit keresnek? Turisztikai látványosságot? Annál sokkal érdekesebb dolgok vannak itt. Mindannyian tudják, hogy Lourdes különleges hely. Olyan hely, ahol a keresztény ember a hitét gyakorolhatja. Olyan hely, ahol a kicsik és a gyengék is otthon érezhetik magukat. Olyan hely, ahol a betegeket

és a fogyatékkal élők megbecsülik. Az imádságnak, a szolgálatnak és a népek közötti testvériségnek a helye. Olyan hely, amelyet a fiatalok is különlegesnek találnak. Olyan hely, amely mindenki előtt nyitva áll. Senki sem tudja elfelejteni Lourdes-ot, még akkor sem, ha csak néhány órát töltött el itt. Ezért van az, hogy sokan többször is visszatérnek.

Ez az esemény 1858-ban kezdődött, amikor Soubirous Bernadettnek megjelent Szűz Mária. Attól a pillanattól kezdve a zarándokok száma nöttön

nőtt. A technika által uralt talmi ragyogással és erőszakkal teli világban egyre nagyobb szükség van a tiszta lelkeséggel rendelkező helyekre. Lourdes újra visszaadja a kellő erőt, amely

az élet nehézségeivel való szembeálláshoz szükséges.

Lourdes története mindennap tovább íródik. A jelenések után százötven év-

vel nagyon fontos, hogy hálát adjunk a kapott kegyelmekért, a harmadik évezred küszöbén bizonyosságot tegyünk a küldetésünkről, és a kegyhely kapuit még szélesebbre tárjuk. •

Magyarságunk és a Biblia CD

Három előadás a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Kara által szervezett konferencián (teológiai tanárok továbbképző konferenciája, 2008. jan. 28-29.)

Nemeskürty István
történész professzor:

MAGYARSÁGUNK ÉS A BIBLIA
(1 óra 58 perc);

Vörös Győző, egyiptológus:
ALEXANDRIA ÉS A BIBLIA (55p);

Tarjányi Béla, biblikus professzor:
A Vatikáni Kódex (28p).

Igényes érdeklődők számára ajánljuk
beszerzését, meghallgatását.

Ára: 600,- Ft

A Szentföldön Jézus lába nyomán DVD

E DVD-n találkozhatunk a Szentfölddel, részletesebben azokkal a legfontosabb evangéliumi helyekkel, amelyeknek történetét az ásatások feltárták. Ezek igazolják az evangéliumi történetek valóságát.

Az anyagot összeállította Tomka Ferenc. A képeket a Fokoláre atyák készítették 2007-es szentföldi utazásukon.

Most ezt az anyagot szélesebb körű használatra adjuk, különös tekintettel a Biblia Évére. A technikai szerkesztés Rónaszéki László munkája.

A szöveg elmondásában Rónaszéki Józsefné Tomka Mária segédkezett.

Ára: 1.200,- Ft

Vallomás a Szentírásról DVD

Bíró László püspök,
Nemeshegyi Péter S.J.,
Kerekes Károly O.Cist.,
Vértesaljai László S.J.,
Tomka Ferenc,
Mihályi Angyalka *katekéta*,
Varga Béláné Irénke
személyes vallomása.

Csoportok, Szentírást szerető hívek számára ajánljuk beszerzését, meghallgatását, terjesztését.

Ára: 600,- Ft

Nagycsütörtök – szertartásaink tükre

Kajtár Edvárd

Az Utolsó Vacsora nagycsütörtök esti miséjével kezdetét veszi a Húsvéti Szent Háromnap. Jézus halálba indulásának ezen az estéjén nemcsak az Oltáriszentséget és a papságot alapítja meg Szentháromságos Szívéből, hanem minden szertartásunk is itt születik meg, és ennek a szertartásnak a fényében nyeri el igazi értelmét. A liturgikus év során ez a szentmise az egyik legkomplexebb, legösszetettebb cselekmény, hiszen egy „átlagos” ünnepélyes szentmise részeihez képest találunk benne sajátos „extrákat” is: a harangok és a csengők zúgása a „*Discósság a magasságban Istennek*” himnusz alatt, a homília után ott a lábmosás szertartása, aztán a misének nincs valójában vége, hiszen hiányzik az áldás és az elbocsátás – helyette a pap az oltáriszentséget ünnepélyesen átviszi egy másik tabernákulumba, majd következik a néma oltárfosztás. Hogyan tükre ez a szent cselekmény a többi szertartásunknak az év során?

Nagycsütörtök választóvonal. A szolozsma délutáni imaórájával véget ér a nagyböjt, és ezzel a misével belépünk már a húsvét titkába. A szertartás elején elhallgatnak a harangok, a csengők és a zenei kíséret az énekeink mellett, vagyis a liturgia egy mélyebb

valósága tárul fel előttünk: a csend. E szentmise előtt véget ér a „készület böjtje” és a szentmisével megkezdődik a húsvéti vigília végéig tartó ún. „húsvéti böjt”. Minden szertartás választóvonalá kell váljon az életünkben: a szertartás térítse meg a szívemet, lelkileg, emberileg másként lépjek ki belőle, mint ahogyan a cselekmény előtt érkeztem a templomba, vettem kezembe a szertartáskönyvet stb. Minden szertartás útelágazás, a hit döntését kell meghoznom, hiszen minden liturgiára igaz a mise nagy igazsága: „Íme hitünk szent titka!”. Jézus felszólít a követésére, a még tisztább, önzetlenebb, szeretettel telítettebb követésére.

Nagycsütörtök – a szeretet liturgiája. A pap a homíliája után megmossa tizenkét ember lábát, ahogyan az Utolsó Vacsora közben Jézus megmosta tanítványainak lábát. A felajánlaskor pedig az ősi Szeretet-antifóna csendül fel: „Ahol szeretet ott az Isten”. A liturgiával mi szeretjük a Szentháromságos Istent, és ebben a szeretetben, a Szeretet Istenének (vö. 1 Jn 4, 8 és 16) szeretetében megmerülve nyerünk erőnt embertársaink szeretetére is. Mi a templomba szeretetből és szeretni megyünk. „Kell” templomba mennünk, részt vennünk a cselekményeken. Magért beszélő szertartás. Érdekes,

hogyan miután a pap átvitte az oltárról és a tabernákulumból az Oltáriszentséget egy másik tabernákulumba, csendesesen, minden szertartásosság nélkül elvégzi az oltárfosztást, vagyis a miséző oltár teljes lecsupaszítását díszektől, felszerelésétől. Sokszor panaszkodunk arról, hogy nem értjük a cselekményeket, nem tudjuk, hogy mi miért van, mit miért teszünk ezeknek mi a jelentése. Szükséges, hogy gondolkodjunk hitünk világáról, hogy utána kérdezzünk és nézzük a liturgikus cselekményeink, szövegeink jelentésének, de valójában a legfontosabb hozzáállás részünkről mindebben az alázatos és istenfélő önátadás a szertartás során a cselekmény egészében az Istennek. Hagyjuk, hogy az Úr „fogjon meg” bennünket, hogy tehesen velünk, amit akar. Ne élményekért menjünk, ne „vadásszuk” a szertartáson a kegyelmet – akármennyire is vágyódunk megnyugvásra, válaszokra életünk kérdései közepette. Legyen bennünk csend és figyelem, hiszen ezen este, ezen szertartás – bármi is legyen az – „az Úr átvonulása”, mi pedig vele megyünk.

Induljunk, lépjük át vele az Élet határvonalát – ez a Pászka, a Húsvét jelentése! •

XVI. Benedek pápa nagyböjti üzenete

„Krisztus értetek szegénnyé lett” (2Kor 8,9)

Kedves Testvéreim!

1) A húsvét felé vezető út minden évben nagyszerű alkalmat ad, hogy elmélyítsük keresztény hitünk értelmét és értékét. Arra ösztönöz minket, hogy újra felfedezzük Isten irgalmasságát, s ezáltal magunk is az irgalmasság tetteivel forduljunk testvéreink felé. Az Egyház feladata gondoskodni arról, hogy olyan különleges cselekedeteket ajánljon a hívők figyelmébe, amelyek elősegítik belső megújulásukat ebben az időszakban. Ezek közé tartozik az ima, a böjt és a jótékonyosság. Ebben az évben szokásos nagyböjti üzenetemben elidőzőm a jótékonyosság gyakorlatával kapcsolatos gondolatkörnél, készülődve húsvét ünnepére. Jótékonyknak lenni annyit jelent, hogy kézzel fogható módon sietünk segítséget szenvedő embertársaink segítségére. Ugyanakkor ez az aszkézis gyakorlata is, amely abban segít, hogy függetlenné váljunk a földi javak birtoklásának vágyától. Jézus nyomatékosan rámutat arra, hogy milyen erős a materiális javak birtoklásának hatása, és hangsúlyozza, hogy egyértelműen döntőnk kell, máskülönben fennáll annak a veszélye, hogy ezek bálványokká válnak. Ezért így szól tanítványaihoz: „Nem szolgálhattok az Istennek és a mammonnak” (Lk 16,13). A felebarátainknak nyújtott segítség lehetővé teszi, hogy ellenálljunk ennek az állandó kísértésnek, hiszen arra nevel minket, hogy észrevegyük szükségleteiket, és megosszuk embertársainkkal mindazt, ami az isteni jószág révén osztályrészünk lett. Ez a szegények részére folytatott adománygyűjtés célja, amely a világ számos részén gyakorlattá vált a nagyböjti időben. Ily módon a belső megtisztulás összekapcsolódik egy olyan gesztussal az egyházi közösségben, amit már az ősegyház is ismert. A jótékonyosság művéről beszél

Szent Pál apostol is a leveleiben, amikor a jeruzsálemi hívek számára történt gyűjtésről ír. (ld. 2Kor 8-9, Róm 15,25-27).

2) Az evangélium ezt tanítja: nem birtokosai, hanem gondnokai vagyunk a kapott javaknak. Ne tekintsük gazdagságunkat sérthetetlen tulajdonunknak, hanem eszköznek, amelyen keresztül az Úr hív mindannyiunkat, hogy gondoskodó szeretetét közvetítsük embertársaink felé. Amint a Kat. Egyház Katekizmusa hangsúlyozza, az anyagi javaknak – egyetemes voltuk miatt – társadalmi értékük van. Jézus egyértelműen figyelmezteti azokat, akik a földi javakat egyedül a maguk számára akarják birtokolni és használni. Látva a tömegeket, akik mindenben hiányt szenvednek, és az éhezés kínjait kénytelenek eltűrni, Szent János apostol első levelének szavai keményen csengenek: „*Hogyan marad meg az Isten szeretete abban, aki – bár bőven van neki a világ javaiból – mégis, amikor látja, hogy testvére szükségét szenved, elzárja előle a szívet?*” (1Jn 3,17). Még világosabb a felszólítás a keresztény országok felé a javak megosztására, hiszen felelősségük a nyomorgók és elhagyottak sokaságával szemben még súlyosabb. Segítségükre sietni inkább az igazságosságából fakadó kötelezettség, mint karitatív cselekedet.

3) Az evangélium leírja azt is, mi a jótékonykodás lényegi jellemzője: úgy kell megcselekedni, hogy rejtve maradjon a világ szeme előtt. Jézus azt kéri tőlünk: „*Te úgy adj alamizsnát, hogy ne tudja a bal kezéd, mit tesz a jobb. Így alamizsnád titokban marad*” (Mt 6,3-4). Röviddel előtte pedig azt olvassuk: ne dicsekedjen senki a saját jótetteivel, mert ezzel kockára teheti égi jutalmát (ld. Mt 6,1-2). A tanítványoknak kell arra gondot viselni, hogy minden

Isten nagyobb dicsőségére történjen. Jézus figyelmeztet: „*A ti világgosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat*” (Mt 5,16). Ezért mindennek Isten dicsőségét kell szolgálnia, nem pedig a miénket.

Kedves Testvéreim! Ennek tudata kíséreljen minden cselekedetet, amely a felebarátot segíti, akkor nem fog előtérbe kerülni, aminek rejtekben kell maradni. Ha jócselekedeteinkben nem Isten dicsőségét törekszünk szolgálni és nem embertársaink igazi javát keressük, hanem mindenekelőtt személyes hasznunkat gyarapítjuk, vagy egyszerűen elismerésre vágyunk, nem az evangélium szellemében járunk el! Modern társadalmunkban, amelyet a képek uralma jellemez, éberem figyelniünk kell erre a kísértésre. Az evangélium jótékonyossága nem pusztán valamiféle vonzódás az emberek felé. Sokkal inkább a szeretet konkrét cselekedete, teológiai erény, amely belső megtérésünkből fakad. Ez az istenszeretben és a felebaráti szeretetben nyilvánul meg, amelyben Jézus Krisztust követjük, aki teljesen nekünk ajándékozta önmagát, egészen a kereszthalálig. Vajon köszönetet mondunk-e Istennek azért a sok emberért, akik a média uralta társadalom fényes szóróitól távol, a csendbe és homályba rejtőzve keresztény elkötelezettségéből nagyszerű tetteket visznek véghez szükségét szenvedő embertársaik megsegítésére? Mit használ nekünk, ha javainkat másoknak ajándékozunk, de szívünk büszkeségtől dagad? Ezért azok, akik tudják, hogy Isten azt is látja, ami a rejtekben történik, és jutalmát sem a világ szeme előtt adja, nem keresik az emberi elismerést az irgalmasság cselekedeteiért.

4) A Szentírás arra ösztönöz minket, hogy vegyük észre a jótékonyosság mé-

lyebb értelmét: a tisztán anyagi dimenzió transzcendens értelmére világít rá; azt tanítja, hogy nagyobb öröm adni, mint kapni (ld. ApCsel 20,35). Ha cselekedeteinket a szeretet vezeti, akkor hitünk igazságát juttatjuk kifejezésre. Nem azért kaptuk Teremtőnk-től életünket, hogy önmagunknak éljünk, hanem Istennek és embertársainknak (ld. 2Kor 5,15). Minden alkalommal, amikor Isten iránti szeretetből megosztjuk javainkat a szükségét szenvedő embertársainkkal, megtapasztaljuk, hogy az élet bősége a szeretetből fakad, és minden visszatér hozzánk, mint a béke, a belső megelégedettség és öröm áldása. Égi Atyánk saját örömeivel jutalmazza meg jótékonyágunkat. Sőt, még ennél is többet kapunk. Szent Péter a jótékonyág lelki gyümölcsei között említi a bűnök bocsánatát: „A szeretet leplet borít rengeteg bűnre” (1Pt 4,8) írja Péter. Amiként a nagybőjti idő liturgiája gyakorta ismétli, Isten felkínálja nekünk, bűnösöknek a megbocsátás lehetőségét. Ennek befogadásra készít fel minket, amikor megosztjuk a szegényekkel azt, ami a miénk. Azokra is gondolok, akik korábbi bűneik miatt a gonosz terhét hordozzák, s ezért távol érzik magukat Istentől. Megbénítja őket a félelem, és megakadályozza, hogy Isten felé forduljanak. A jótékony cselekedet közelebb visz minket a felebaráthoz, így Istenhez is közel visz, ezáltal valóban eszköze lehet megtérésünknek és kiengesztelődésünknek Istennel és testvéreinkkel.

5) A jótékonyág szeretetteljes nagylelkűségre nevel. Szent Giuseppe Benedetto Cottolengo azt ajánlja: „Ne

azokat a pénzdarabokat számoljátok, amit kiadtok. Hiszen ahogyan alamizsnát adva nem tudhatja a bal kezed, mit tesz a jobb, úgy a jobb kezed se tudja, mit tesz.” (Detti e pensieri, Edilibri, Nr. 201). Ezzel összefüggésben kap nagy jelentőséget az evangélium egyik jelenete, amikor az özvegyasszony a templom áldozati perselyébe dobja mindazt, ami csak szegénységétől telt, „egész megélhetését” (Mk 12,44). A jelentéktelen értékű fillér nagy kifejezőerejű szimbólummá válik. Ez az asszony nem a fölösleget ad és nem abból, amit birtokol, hanem azt adja, ami ő maga. Egészen önmagát adja.

Ez a megindító elbeszélés abba az esemény sorba illeszkedik, amely közvetlenül megelőzi Jézus szenvedését és halálát. Jézus szegénnyé lett, hogy szegénysége által gazdaggá tegyen minket. A népek apostola a Korintusiakhoz írt második levelében úgy beszél Jézusról (vö. 2Kor 8,9), hogy ő egészen nekünk adta önmagát. A nagybőjti idő arra ösztönöz minket, hogy a jótékonyág cselekedetein keresztül is kövessük példáját. Jézus iskolájában megtanulhatjuk: életünk ajándékká válhat azáltal, hogy Krisztus követésére törekszünk. Így nemcsak abból tudunk adni, amink van, hanem magunkat is készek leszünk odaadni. Vajon nem a szeretet egyetlen parancsa az, amely az evangélium lényegét összefoglalja? A jótékonyág a nagybőjti időben annak eszköze lehet, hogy keresztény küldetésünkben előrelépjünk. Az a keresztény, aki odaadja magát anélkül, hogy számolná, mennyibe kerül ez neki, tanúságot tesz arról, hogy nem az anyagi gaz-

dagság határozza meg a lét törvényeit, hanem a szeretet. Ami a jótékonykodás értékét megadja – az egyén lehetőségeinek és körülményeinek függvényében – a szeretet, amely az odaadás különböző formáit is inspirálja.

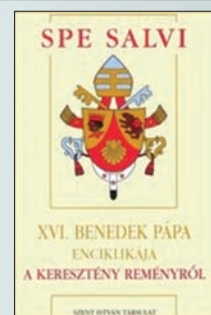
6) Kedves Testvéreim! A húsvétra való készülődés a jótékonyág cselekedetein keresztül a lelki növekedésre szólít, hogy ezáltal többek legyünk a szeretetben, és felismerjük magát Krisztust a szegényekben. Az Apostolok Cselekedetei számol be arról, hogy mit mond Péter apostol a béna embernek, aki a templom kapujában alamizsnáért könyörög: „Aranyom, ezüstöm nincs, de amim van, neked adom: a názáreti Jézus Krisztus nevében járj!” (ApCsel 3) Az alamizsna esetében valamely anyagi dolgot adunk, ez azonban nagyobb ajándék jele lehet. Az alamizsnában magáról Krisztusról teszünk tanúságot, akinek nevében benne foglaltatik az Élet. A nagybőjti időszak tehát arra indít – személy szerint, és közösségben is –, hogy tegyünk erőfeszítéseket Krisztus követésére, és tegyünk tanúságot szeretetéről.

Mária, az Úr édesanyja és hűséges szolgálóleánya, segíts a híveknek a nagybőjti idő lelki küzdelmeiben, hogy megfelelően éljenek az ima, a böjt és a jótékonyág fegyverével. Lélekben megújulva ünnepeljük a húsvéti titkokat! E kívánságokkal fogadja minden hívő apostoli áldáso-

XVI. Benedek pápa

Megjelent magyarul XVI. Benedek pápa második enciklikája

Megjelent a Szentatya Spe salvi kezdetű enciklikájának magyar fordítása a Szent István Társulat kiadásában január 24-én. XVI. Benedek pápa második enciklikáját, amely a reményről szól, tavaly november 30-án mutatták be a Vatikánban. A könyv a Szent István Társulat boltjaiban 400 forintért vásárolható meg.

Nagypénteki könyörgések

Gesztesy András

Jézus nem a keresztényeknek, vagy a vallásos embereknek a megváltója, hanem minden ember megváltója, az egész világ megváltója. Nagypénteken, a gyalázatban, a kín-szenvedésben és a kereszthalálban végbemegy Jézus teljes szeretetteljes odaadása az Atyának. Teljes odaadás az ember, az emberiség, a választott nép és minden ember képviselőjében és nevében. Isten megkapta Jézusban azt a viszontszeretetet, amit tőlünk kaphat. Ezzel lett Jézus nagypénteken a világ megváltója. Ennek jegyében az igeliturgia után az egyetemes könyörgéseket, ünnepélyes hangvétellel, a szokásosnál jóval hosszabban, gazdag teológiai tartalommal, tíz tételben fogalmazza meg az egyház. A pap előbb külön-külön mindig felhívja a híveket a könyörgésre, jelezve ezzel azt, hogy kikért és miért fohászkodunk. A tíz tétel átfogja a megváltottak teljes körét.

1. Mindenekelőtt az Anyaszentegyházért, Isten újszövetségi népéért, az új Izraelért, amely Krisztus titokzatos teste, éltető ereje a Szentlélek, az evangéliumnak és a kegyelmet adó szentségeknek letéteményese, s mint ilyen a történelem legjelentősebb és legsorsdöntőbb tényezője, mely minden nép és minden ember számára hordozza és felkínálja a megváltás nagy lehetőségét. *„...hogyan Urunk, Istenünk vezesse békében, növelje egységben..., hogy az egész világon elterjedjen, és állhatatos hittel kitartson...”*

2. Másodjára a pápáért könyörgünk. Hiszen az egyház normális tevékenységének feltétele az egészséges és hatékony kormányzás, Isten irányítása szerint. A mindenkori pápát kiemelt hely illeti meg egyedülállóan különleges szolgálatának és felelősségének megfelelően, *„...hogyan a keresztény nép...gyarapodjék hitben és érdemekben.”*

3. Harmadszor a papságért és a hívekért könyörgünk. A mindenkori megyéspüspök és egyáltalán a püspökök, papok és a szolgálatokat teljesítő hívők személyes odaadásától és hűségétől függ a magváltás művének a terjedése és gazdagodása.

4. Negyedszer a keresztelendőkről emlékezik meg az egyház, az új hajtásokról, hogy nyíljon meg a szívük, táruljon fel előttük a kegyelem és nyerjék el újjászületve bűneik bocsánatát és így Isten gyermekei lehessenek.

5. Ezután a keresztények egységéért könyörgünk. Az egyetlen szerető Is-

tennek csak egyetlen egyháza lehet. A bűn újra meg újra szétszórja Isten népét, ami a hitnek és a szeretetnek a botránya. Az egység mivel a szeretet műve, csakis Isten ajándéka lehet. Azért könyörgünk, hogy *„a hit osztatlan épsége és a szeretet köteléke egyesítse”* a keresztény felekezeteket és a megkeresztelteket. A szeretet a nagy és vonzó jel a sokféle módon és fájdalmasan megosztott és széttöredezett világban.

6. Hatodszor a zsidókért imádkozik az egyház, *„akikhez előbb szólt Urunk, Istenünk”*, azért, hogy a vissza nem vont szövetségben hűségesek legyenek, egyre jobban szeressék Istenünket és majd eljussanak a megváltás teljességére az egyházzal együtt, hiszen mindnyájan gyermekei vagyunk a hitben Ábrahámnak.

7. Aztán azokért, akik nem hisznek Krisztusban. A más vallásúakért, hogy a Szentlélek világossága töltse el őket, s így őszintén keressék és találják meg az igazságot, hogy a keresztények hite és kölcsönös szeretete ébressze rá őket, hogy mennyire szeret az Isten.

8. A más vallásúak után, azokért, akik nem hisznek Istenben. Akik akár gyakorlatilag, vagy akár hitvallás szerűen (ateisták) nem akarnak Istenről tudni. Hogy ezek őszinte szívvel keresve az igazságot végül is rátaláljanak Istenre és erre minden reményünk meg lehet, mert Isten olyan vágyakozó szívet teremtett mindannyiunkba, amelyet csak ő tud betölteni, és azok súlyos akadály legyőzésével nagy örömmel fedezzék fel maguknak az igaz Istent az ember nem Atyját.

9. Kilencedszer a világi vezetőkért szól a könyörgés. Hogy az államfők és a hatóságok biztosítsák mindenkinek a szabadságot és az áldott békét. Hogy akik fölöttünk hatalmat gyakorolnak biztosítsák a vallások szabadságát és a népek jólétét. A megváltottak élete a földi boldogulás útján valósul meg, ennek biztosítása a hatalom feladata. Nagyon nem mindegy, hogy földi életünk keretei, körülményei miként változnak.

10. A szenvedőkért. A sokféle módon tévelygőkért, a betegségekben meggyöngültekért, azokért, akik nem juthatnak hozzá a mindennapi táplálékhoz, a sokféle rabságban sínylődkért, gyógyulásért, szabadulásért, haldoklónak örök életért... Hogy jusson el könyörgésünk a bajbajutottak erősségéhez, a mindenható, örök Istenhez. *„...érezzük mindnyájan boldog örömmel, hogy a megpróbáltatások idején velünk van irgalmas jószágod.”*

És mind a tíz könyörgés Krisztus, a mi Urunk által. Aki nagypénteki megváltónk, közbenjárónk, testvérünk és barátunk. •

Nagyszombat

Gulner János

Évek óta használom a szentbeszéd-re készülve Kalász Vilmos Megváltásunk c. könyvét. E könyvből szeretném most idézni húsét előtti időben azt a részt, melynek címe: Ki hengeríti el a követ a sírtól?

„Az elhengerítendő kő valóban nagy volt, amint Márk megjegyzi (16,4). A kő, amely az Úr sírját elzárta. A kő, amely tanítványainak reményét maga alá temette. Az asszonyoknak is gondot okozott, ki hengeríti el nekik a követ? Ők maguk nem bírták. E kő meglehetősen 'végérvényes' lehetett....”

A világ tele van ilyen kövekkel, amelyek alkalmasak arra, hogy reményeket temessenek maguk alá. Temetőinkben járva olykor az embernek az az érzése, hogy halottainkat meglehetősen szilárdan, biztosan el akarjuk temetni. Nagy, nehéz követ helyezünk a sírra. Úgy hat, mint valami záró és végső pont: aki halott, az halott. Annak is jól értjük a módját, hogy az élet folyamán is alkossunk ilyen köveket, saját reményeink és mások reményeinek sírkövét... Azt mondjuk: *„Ez az utolsó szavam. Nem tudok megbocsátani. Ezzel többet nem beszélek. Életem el van játszva. Nekem nem tud senki sem segíteni.”* Ezek a reménytelenség és békétlenség kövei. Ehhez jönnek még mindazon nehéz kövek, amelyek minden oldalról agyonnyomással fenyegetnek. Mit hoz a jövő? Mi lesz a gyerekeinkből? Mi lesz az Egyház sorsa az életben? Hová halad a világ, amelyet újra meg újra háborúk remegtetnek meg, világméretű szociális igazságtalanságok a gyűlölet mélysége.

A görög monda elbeszéli Sziszüphosz esetét, akinek nagy, nehéz követ kellett egy hegyre felhengergetnie. A csúcshoz közeledve a kő elviselhetetlenül nehezzé vált és újra meg újra

visszagurult. A munka kezdődött elől-ről. Nem így vagyunk mi is? Valóban számunkra is nem túl nagy, legyőzhetetlen a kő, a halál köve, bűneink köve, a jogtalanság, az igazságtalanság köve a világban? Saját erőnkkel nem tudjuk elhengeríteni!

A kő már el van hengerítve! Ilyen reménytelenségben részesülünk a húsvéti örömhírben: *„Amikor odatekintettek, látták, hogy a kő már el van hengerítve.”*(16,4). Amikor a teher elviselhetetlenül nagygyá vált a tanítvá-

temették!” (Mk. 16, 6) Egy hallhatatlan üzenet: A sírból új élet támad, az az élet, amely után annyira vágyódunk... Jézus sírkövével a mi sírköveink is el vannak hengerítve. Krisztus feltámadt. Nem egyedül önmaga számára, hanem *„elsőként a halottak közül”* (1 Kor. 15, 20) A sírkő a remény jele lesz számunkra. Ettől kezdve ráírhatjuk: *„A győzelem elnyelte a halált, halál, hol a te fullánkod?”* (1 Kor, 15, 20). Krisztus tisztára mosott bennünket vérével a keresztségben és részt adott új életben.

A bűnbánat szentségének húsvéti ajándékában újra szabaddá és derűssé tett. Leesett a kő a szívünkről. El van hengerítve az értelmetlenség köve is, amely erre a világra nehezedik. Mert a Feltámadott egy új teremtés kezdete. Búza és gyom bár együtt maradnak az aratás napjáig (Mt 13, 24). Azon a napon azonban új föld és új ég lesz, amelyben az igazságosság uralkodik (2 Pét 3,13; Jel 21,1) Nem hasonló-e a bontakozó természetben, a tavaszban a kalász, amely haldokló magból sarjad, a pillangó, amely csúnya hernyóból fejlődik. Mindez nem mérgezése ennek az életnek?

„Ha Krisztust követjük, a kő a mi számunkra is el van hengerítve, ha a keresztségben bevételünk Jézus halálába és feltámadásába, ha Krisztust követjük és úgy élünk, mint a fény gyermekei” (Jn 12,36), akkor együtt énekelhetjük az egész egyházzal az ünnepek ünnepén, amely a sötétségből a világosságra vezető utat mutatja, a szenvedésből az örömhöz, a rabságból a szabadságba, a halálból az életbe, a keresztről a feltámadáshoz.

Megrendítően szép a feltámadási körmenet. Elöl viszik az Allelujás szobrot és a nép ajkán zeng-zúg a húsvéti ének: Feltámadt Krisztus, Alleluja! •

nyok számára, amikor a reményt Jézus halálával végérvényesen eltemették, amikor emberi bölcsességük végéhez érkeztek, akkor mutatkozott meg Isten végtelen, megmentő hatalma, miszerint nincs kő, amely még ha olyan nagy, nehéz is lenne, Őt leterítené! Húsvétra el lett hengerítve a kő.

Az angyal ezt mondta az apostoloknak: *„Ne féljete! A Názáreti Jézust keressétek, akit keresztre feszítettek? Föltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt a hely, ahová*

Valóban feltámadt

Bognár Attila

Hitünk központi igazsága, hogy Krisztus feltámadt a halálból. Olyan igazság, mely élet. Nem elvont bölcséleti spekuláció, hanem a szerető Isten lemeztelenített önközlése. Húsz éve. Kamasz gyerekként megélttem a család nagyon közeli ismerősének tragikus elvesztését. Mindösszesen huszonhat éves jogász végzettségű fiatalember példaképem lett, szorgalma, társadalmi ranglétrán való előrelépései arra sarkalltak, érdemes tanulni, dolgozni, tudással, becsületességgel helyt állni. Még most is lelki szemem előtt látom, ahogyan akkor húsz évvel ezelőtt, húsvéthétfőn elköszönt. Valami furcsa zavarodottság volt a szemében, mintha valamit elrejtene, valamire készülne, nagy áruulásra. Édesapjával nagyon sokat beszélgettem. Egyszerű falusi ember, aki mindig tudta, hogy sár és napfényből születünk. Akkor délután, azon a húsvéthétfőn sok kérdéseim valamelyikét elemeztük. A válaszok elégségesnek bizonyultak. Sokáig azt gondoltam, családjában a vallás tabu, de rájöttem csak tudatlanságból fakad ez az ízléstelen keveredése a szokásoknak és a bárgyú vallási maszlagnak. Megalapozatlanul, tartalmatlanul egy nagy kérdés a hit. Nem volt elég számomra. Többre vágytam. És ahogyan egy szempillantás alatt képes kifordulni tengelyéből az élet, úgy romhalmazz lett minden ami előtte élet volt. Csak később értettem meg, az igazi kérdések csak most kezdődnek. Látjátok szemetekkel mik vagyunk? Por és hamu. A csontból leváló hús, az üregek tekintetnélküliség, a rongyokba csavart üresség. A gödör szélén. Milyen fennkölt, mikor a szél lengeti a ravatalon a szemfedő csipkéit. De van, aki tudja ez az édeskés szag a rothadó hús szaga, a zsigerek bomlása. Hiány. Élet nélküliség. Nagypéntek. Halál.

Átvirrasztott perceink, élettörténeteink kuszaságában jól kivehető törés-

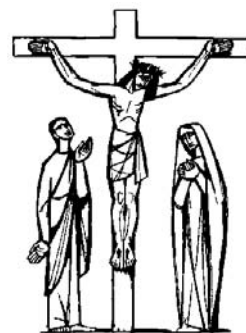
vonat mentén látható valami azokból a csomókból, görcsökből, láncokból, melyektől szabadulni vágyunk. Jézus feltámadása pillanatától kezdve az ember már nem lehet az, ami előtte volt. Jézus önként vállalt szenvedése és kínhalála világosságot gyújt a legsötétebb lelki éjszakában is. A szenvedés értelmet nyert általa. Mégis minden úgy folytatódik mint előtte. A teremtés csodája olyan finomsággal tündöklök, hogy fénytől nem is látjuk. Valóban. Valóban megtörtént. Kiről tapogatózva vakon csak képek és hasonlatosságok szóltak, most az idők végéig a vér és víz tündökletes jele ragyog. A názáreti Jézus, Isten Fia. Valóban feltámadt és vele együtt én is. Nem zárt ki ebből az életadó közösségből. Odaadja el nem fogyó életét. A sár és napsugár mellett ott van a Lélek, a lüktető izom, hogy teli tüdővel hirdessük: Valóban él! Valóban feltámadt! Úr Krisztus, csak rád tekintve, kereszted soha meg nem fogyatkozó erejéből tudunk élni. Ha szemünk elől eltűnik kereszted áldott fája, elveszünk. E drága jel, felmagasztalásod az erőnk az erőtlenségben, életünk a halálban, jövőnk a jelenben. Innen, vérző sebeidtől indul el minden, nem csak Tamás és Péter élete, hanem János és Mária, és Pál és mennyi megtért lélek életútja. Valóban élsz és uralkodsz mindenben. Valóban meghajlik minden térd a mennyben, a földön és az alvilágban. Valóban felszínre kerül minden, nem azért hogy beborítson és elsodorjon mindent, hanem, hogy helyére kerüljön, e nyugtalan lélek is, az ember.

Jézus feltámadása az Atya legnagyobb csodatette. Ebben a cselekedetében adja oda Isten a maga teljes valóságában önmagát a világnak, hogy általa éljünk. Az önmagát értelmező ember, ebben a cselekedetben ismeri fel léte mélységeit és magasságait, korlátainak végességét és akaratának természetfelettségét. Isten a sírhoz, az élet határmezsgyéjéhez állít, hogy onnan

válasszuk az életet. Nem ideális világba kerget a szeretetével, hanem kijózanít. Nem a mennyország ábrándos, giccses képével kecsegtet. A názáreti Jézus, az Isten Fia egyszer s mindenkorra kinyilatkoztatta az emberi élet teljességét. A feltámadott lét szempontjából értelmezett ember a remény embere. Létének minden egyes percében, porcikáinak legelrejtettebb részecskéje is a feltámadott Krisztusból forrásokozik. Egész lényével fordul az ember a megváltás örömteli üzenete felé. Ez az örömhír átjárja az ember testét, lelkét. Nincs helye a csüggedésnek, levertségnek, lanyhuló életigenlésnek, nincs helye a depressziónak, a búskomorságnak. Aquinói Szent Tamás éneke méltó módon üdvözli e Testet, ki mint győző tért vissza:

"Sebeid Tamásként látnom nem lehet, / mégis Istenemnek vallak Tégedet. / Hadd, / hogy egyre jobban, hinni tudjalak, / Tebenned reméljek, Téged vágyjalak."

Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt! Alleluja! •

Eltiport szellem, szétvert társadalom

Dr. Schmidt Pál

A kommunizmus összeomlását követően Kelet-Közép-Európában és a volt Szovjetunió területén szinte egyik napról a másikra az addigi tanokon nyugvó társadalmi berendezkedés helyébe többpártrendszerre épülő demokrácia és piacgazdaság lépett. Az államszerkezetben bekövetkezett úgyszólván villanásszerű váltást gyakorlatilag nyomban követte a gazdasági átalakulás. Ami megközelítőleg sem tud ilyen sebesen megváltozni, az a kultúra, az emberek fejébe erőszakkal belevert gondolkodásmód. Ennek formálódásához hosszú évek, még inkább évtizedek kellenek. Ezért helytelen a sokak által szívesen használt rendszerváltás kifejezés. Ez ugyanis alkalmi, hirtelen, gyorsan lezajló történést jelent, szemben a változás szóval, mely valamely folyamatnak időben bő teret enged. Nyilván az intézményi és gazdasági struktúrához illő gyökeres szellemi megújulásunk lassúságából fakad a mai magyar valóság. Többek közt a mi országunk zűrzavaros állapotára is utal mélyreható tanulmányában Francis Fukuyama, a világhírű amerikai társadalomkutató, amikor kifejti: a gazdaság sikere és az ebből származó társadalmi jólét elválaszthatatlan a vallást, az erkölcsöt, a családfelfogást magukba foglaló kulturális értékektől, a spontán társulási készség, a társadalmi tőke és bizalom adott szintjétől.

Fukuyama meglátása szerint a volt „kommunista” országokban nincsenek meg az új rendszer működtetéséhez szükséges társadalmi szokások. Így fogalmaz: „*az ott kialakult szocializmus egyik legszomorúbb következménye a civil társadalomban végzett iszonyú pusztítás volt, s ez a működő piacgazdaság és a stabil demokrácia létrejöttét egyaránt hátráltatja.*” Egy interjúban azt taglalta, hogy a legtöbb kelet-európai ország – pusztán a hosszúra nyúlt kommunista időszak nyomán – meglehetősen ala-

csony társadalmi bizalmi szintnél tart. „Alighanem a marxizmus-leninizmus egyik legkárosabb folyománya a tartós kulturális kihatás – folytatta gondolatmenetét. Ez abból következik, hogy a Párt mindent központosítani akart, lebontani a civil társadalmat és a horizontálisán meglévő bizalmi viszonyokat. E szándék annak arányában sikerült, hol, mennyi ideig voltak hatalmon.” Véleménye alapján az orosz föld és az oda anektált „szovjet” népek vannak a legrosszabb helyzetben. Arrafelé rengeteg probléma halmozódott fel, s a rendszerből, a társadalom „rendjéből” szinte teljesen hiányoznak a bizalmi kapcsolatok. Közép-Európa helyzete viszonylag kedvezőbb – nyilatkozta –, mivel a megszállás rövidebb ideig tartott, s így a rombolás még nem lehetett annyira végzetes. Magyarországon, Lengyelországban, Csehországban és a balti államokban rendszerük szétesésekor még szuny-nyadhatott valami csírája a feledni kényszerített, régmúlt társadalmi berendezkedésnek, még élt valamiféle ősi civil társadalom.

Tényleg így volt? Talán igen. De, ha igen, akkor is már csak egy szűk réteg őrizte nálunk az egyenes, a tiszta, az őszinte emberi gondolkodás és kapcsolatok hálózatát. Nézzünk csak körül, mi maradt egyáltalán abból, amire az említett – emberek, embercsoportok közti – bizalom épülhetne. Hol van itt erkölcs, igaz hang? Hol vannak a hiteles vezetők? Mit ér az adott szó, amikor még a pecséttel, aláírással ellátott megállapodásnak, dokumentumnak sincs súlya, ereje? Fenn – politikai és gazdasági hatalmasságok körében – semmilyen bűnnek, hibának, mulasztásnak, ballépésnek nincs következménye, csak lenn. És ha az előjárók korrupáltak, becstelének, s a főrendőrök, a börtönparancsnokok, a hivataluknál fogva igazságtevők is megvesztegethetők, akkor a léptenyomon napvilágra kerülő „minták” közepette kevés kisember lesz, akinek az élete folt nélküli marad.

Mégis, az alul lévőeknek kell újraszervezni a civil társadalmat. Azt a civil társadalmat, melyet a kommunisták módszeresen igyekeztek kipusztítani. Szétverték itt mindent, legényegyleteket, nőegyleteket, cserkészmozgalmat, 7500 hitbuzgalmi egyesületet csakúgy, mint – egyedül a pécsi Nádor kivételével – az összes kávéházat (még a berendezésüket is összetörték), ahol a polgárok szervezeti keretek nélkül, szabadon összejöttek kártyapartira, sakkozásra, beszélgetésre, gondolatcserére. Mindezt nem helyettesíthette az egységesen a kommunista ideológia alá rendelt közösségi szellem kialakításának parancsa, a munkahelyi brigádok vagy a tanulói csoportok sok erőltetett, rendszeres kollektív megmozdulása, mozi- és színházprogramja.

És most az emberek nem találják magukra. A mindent eluraló Egypárt és eszméje helyébe hiába tört több párt. A képviselői demokrácia politikacsinálói önjárók, nem képviselik a népkarátot, s riválisokként főként egymás csepülésével vannak elfoglalva.

Az acsarkodások erdejében a „szabad” polgár magára marad. Szakadék van, és bizalmi válság a civil és a hatalmi szféra között. A köznép alig bízik a politikusokban, és sok politikust kifejezetten zavarnak a magánemberi kezdeményezések. Ezért ők minduntalan lejártnak, gáncsolni és korlátozni akarják a demokrácia alapintézményeit, a véleménynyilvánítás szabadságát, a tüntetés és gyülekezés jogát, a sztrájkjogot, a népszavazás lehetőségét.

Fejlett demokráciákban – tőlünk nyugatra – az állam és a civil szféra elkülönült. Adott esetben akár egymás ellen, de általában egymást kiegészítve működnek. Hogyan? Úgy, ahogy Gordon White angol politológus foglalta össze a civileknek a társadalmi folyamatokban betöltött szerepét: megváltoztatják a hatalom egyensúlyát az állam és a társadalom között,

az utóbbi javára; ellenőrzik és felügyelik az államot a közélet erkölcsének, a politikai döntések indokoltságának nyilvános megítélése révén; közvetítenek, amikor kell, az állam és a társadalom között. Vessük tudatunkba: csak az olyan állam demokratikus, amelyik bátorítja, sőt szorgalmazza a szabad polgárnak és szervezeteinek közügyekben való részvételét. És csak az ilyen állam képes kinevelni a jólét megteremtéséhez nélkülözhetetlen, politikai akaratát kifejezni és érvényesíteni képes civil társadalmát.

Nos, ha másként nem megy, szabaduljunk ki magunk a pártpolitika ölelő karjaiból. Végre, az általános kiábrándulással párhuzamosan már látha-

tó az ébredés. A katonai lokátor (a Zengőn, a Tubesen), a bükkösi cementüzem, másutt atomhulladék temető, szemét-lerakók, erőművek létesítésének tervei sokakat megmozgattak: tiltakoztak, nemegyszer sikerrel. De mindez kevés. Legyen több elképzelés, határozott cél és összefogás kis helyi dolgokban vagy akár nagyhorderejű, az egész országot érintő kérdésekben! A most még erőtlen, de majd igazi civil szférát persze önszerveződéssel, mélyről indítva lehet felépíteni. Csak így válik – egyik legfontosabb jellemzőjéből, az önkéntesség elvéből adódóan – az alulról jövő törekvések valóságos intézményrendszerévé.

Rajta hát, az ügyek itt tornyosulnak előttünk. Gyűjtsünk aláírásokat, mond-

junk véleményt, bátran demonstráljunk! És szavazzunk, ha erre szólítanak! Az nem lehet, hogy egy így-úgy megválasztott parlamenti többség és kormánya – az emberekkel történő valódi párbeszéd nélkül – négy éven át azt tegyen, amit akar. Beleszólást kell követelni sorsunk alakításába, vissza kell hódítani a „nagypolitika” által erőszakosan elfoglalt területeket. Kívánatos, hogy az elitvezérelt társadalmat fokozatosan felváltsa az elitkihívó társadalom, amelyben számon kéri a pártok teljesítményét. Nem uralkodhatnak büntetlenül a szavazatszerző és a profithajhász érdekek. •

Főtisztelendő Plébános Atyák, Hitoktatók, Plébánia igazgatók!

Elkészült a Pécsi Egyházmegye ezer éve című hittankönyv, melynek bemutatására, megismertetésére az alábbi időpontokban kerül sor:

2008. április 3. 14.00 Papok számára

2008. április 4. péntek 9.00-13.00 Tolna megye főállású hitoktatói számára

2008. április 4. péntek 14.00-18.00 Tolna megye óraadó hitoktatói számára

2008. április 11. péntek 9.00-13.00 Baranya megye főállású hitoktatói számára

2008. április 11. péntek 14.00-18.00 Baranya megye óraadó hitoktatói számára

Helyszín: Mohács – Szent János Hotel

A könyv a 2008/2009-es tanévben kerül bevezetésre, tanításra. Kérjük, hogy mindenki jelenjen meg a fent írt időpontban!

MEGHÍVÓ

EGYHÁZTÖRTÉNETI ELŐADÁS

2008. MÁRCIUS 11., KEDD 18.00.
(DÓMMÚZEUM PÉCS, KÁPTALAN U. 8.)

BUZÁS GERGŐ

(muzeológus)

A RENESZÁNSZ KOR ÉPÍTÉSZETE A PÉCSI PÜSPÖKSÉG TERÜLETÉN
CÍMMEL TART ELŐADÁST

Minden érdeklődőt sok szeretettel várnak a szervezők.

Személyi jövedelemadó 1+1% felajánlása

Az idei esztendőben is rendelkezhetünk adónk egy részéről. 1%-át valamelyik egyháznak, másik 1%-át pedig egy alapítványnak ajánlhatjuk fel.

Akik maguk nyújtják be személyi jövedelemadó bevallásukat, csatolják a rendelkező nyilatkozatokat tartalmazó borítékot a bevalláshoz.

Fontos! Nevükkel, lakcímükkel és adóazonosító jelükkel ellátott, lezárt – annak ragasztott felületére átnyúlóan saját kezűleg aláírt – postai szabvány méretű borítékot csatoljanak.

**A Magyar Katolikus Egyház
technikai száma: 0011**

A második egy százalék felajánlására figyelmükbe ajánljuk a Katolikus Központi Alapítványt, mely nehéz körülmények között élő, rászoruló általános- és középiskolás fiatalnak ad ösztöndíjat. E nemes célra továbbra is várjuk felajánlásait, melyet előre is megköszönünk.

Az alapítvány adószáma: 18064632-1-42.

Rendelkezzen Ön is adója 1+1%-áról!
Egy fillérébe sem kerül!

A Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás

XVII. Országos Találkozója

Pécs, 2008. március 29.
9:00–19:00

Helyszín:
Lauber Dezső
Városi Sportcsarnok
Veress Endre u. 10.

Előadók:

VARGA LÁSZLÓ atya (Kaposvár)

JOSIP LONČAR (Horvátország)

16:00-kor szentmise, utána dicsőítés

(KIV 14,26)

(MT 12,13)

(KIV 9,22)

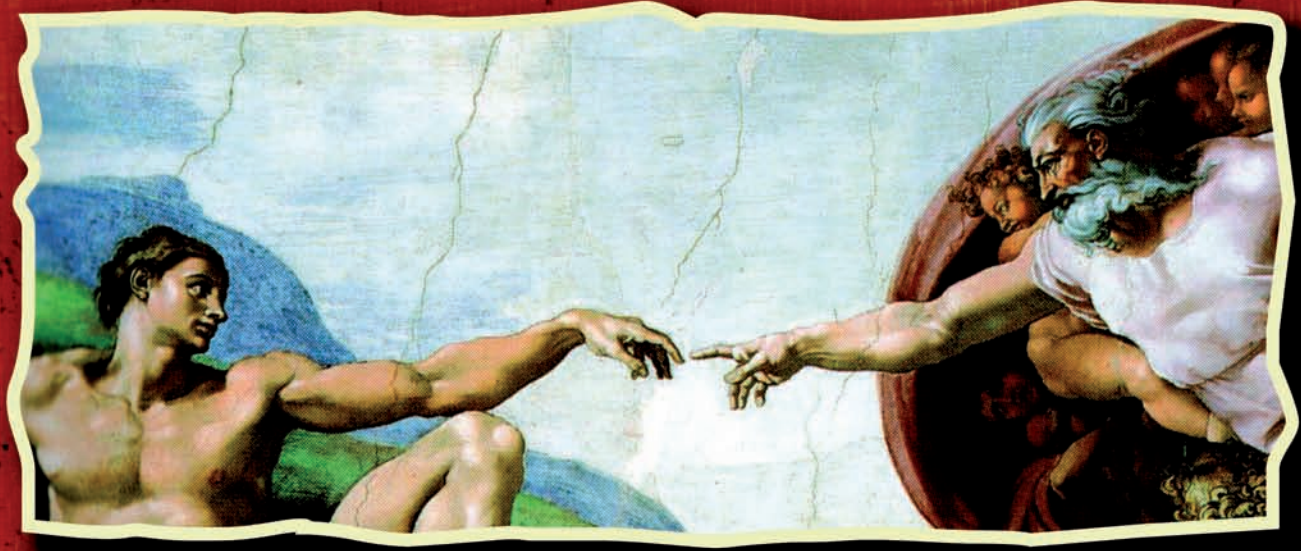
(ZSOLT 144,7)

Nyújtsd ki a kezed!

(KIV 4,4)

(KIV 10,12)

(LK 6,10)

(KIV 14,16)

További információk:
www.karizmatikus.hu

(MK 3,5)

www.pecs.ujevangelizacio.hu